

kræve mere Militærvæsen, og som udmærket godt vide, at Stemningen ude omkring i Befolkningen ikke er i høj Grad i Overensstemmelse med dette Krav, gerne ville have talt saa lidt som muligt om de Forslag, de selv fremsætte. Jeg føler mig overbevist om, at dersom jeg den første Dag, jeg havde Ordet, havde holdt et Foredrag en Times Tid om det Forslag, som mine Medforslagsstillere og jeg have stillet i Forsvarskommissionen, vilde man have sagt fra Modstandernes Side: Nej, det er dog virkelig alt for ubeskedent, det Forslag foreligger slet ikke til Behandling her. I Rigsdagen er der indbragt Forslag af Regeringen, og her er indbragt et Forslag af Socialdemokraterne, men de radikale have ikke indbragt noget Forslag; ganske vist foreligger der et Forslag fra dem for Offentligheden i Forsvarskommissionens Betænkning, men i den Grad at optage Tiden med dette Forslag paa saa tidligt et Stadium, naar Regeringen har forelagt Forslag, er dog ganske urimeligt. Jeg antager, at man vilde have sagt saadan, hvis jeg havde benyttet en længere Tid til at omtale det Forslag. Nu gjorde jeg det ikke, idet jeg var paa det rene med, at jeg vilde vente, til jeg næste Gang fik Ordet. Jeg mente, at denne min Beskedenhed burde høste nogen Tak. Det har den imidlertid ikke gjort, man har været saa hæsblæsende efter at faa fat i dette Forslag og efter at komme til at omtale det, at det er kommet til at staa som næsten det allervigtigste af det, der forelaa for Rigsdagen i Øjeblikket. Og jeg indrømmer, at det er et Forslag af megen Vigtighed, jeg indrømmer, at de Hovedsynspunkter, der gøres gældende i det Forslag, ere de Hovedsynspunkter, som Danmark hele Landet over kan være tjent med. Derimod vil jeg ikke paastaa, at jeg fandt mig tilstrækkelig berettiget til, straks da jeg havde Ordet som Ordfører for mit Parti, at ofre den overvejende Del af min Tid paa dette Forslag. Jeg indrømmer, at jeg gjorde, hvad jeg kunde, for at kritisere Regeringens Forslag, og jeg forstaa saa godt, at alle de, der ere enige med Regeringen — skulle vi sige mere eller mindre enige? (*En Stemme:* navnlig mindre) navnlig mindre, bliver der sagt —, ønskede, at jeg hellere havde tiet stille med denne Kritik, og at jeg i Stedet for havde talt om mit Forslag. Men jeg er ikke altid indrettet paa at gøre mine Modstandere tilpas, og har heller ikke været det i dette Tilfælde.

Men jeg skal gerne komme ind paa en Omtale af dette Forslag, naar de Herre længes saa meget derefter, og jeg vil da straks sige, at det, der ligger til Grund for Forslaget, og det, som dette Forslag er bygget paa, er ikke Forudsætninger, der ikke kunne holde Stik. Vi tro ikke, at vi ere i Stand til at skabe et Militærvæsen, ved Hjælp af hvilket vi kunne enten forsvare Landets Eksistens eller forsvare Landets Neutralitet. Der er ikke nogen folkeretlig Regel, der kræver, at et lille Land som Danmark skal være i Stand til at forsvare sin Neutralitet. Det kan ikke hjælpe noget, at man, staa op og læser det ene eller det andet op — ingen folkeretlig Regel kræver noget saadant. De folkeretlige Regler kræve ikke det umulige, og vi ere heldigvis slupne ud over det, som man kaldte Udlandets Krav. Det varede lidt længe, der skulde nogen Kamp til, men tilsidst naaede vi dog at komme saa vidt, at man fra Regeringens Side har indrømmet, at Udlandet ikke har stillet noget som helst Krav til os med Hensyn til, hvorledes vi skulle indrette vort Militærvæsen.

Men selv om vi ikke have nogen Forpligtelse til at udrette det umulige, at forsvare vor Eksistens eller forsvare vor Neutralitet, naar vi blive angrebne af os aldeles overlegne Kræfter, findes der dog folkeretlige Regler, som jeg mener, vi bør indrette, os paa at opfylde, og som jeg mener, vi ere i Stand til at opfylde, og hvis Opfyldelse vi derfor kunne stille os til Maal. Vi kunne handle forsvarligt deri, at vi netop stille os et Maal, som vi have de tilstrækkelige Evner til at naa. Jeg skal sige, hvad jeg hermed sigter til. I Haagerkonventionen af 29. Juli 1899 findes Forklaringen. Sker det, at en større eller mindre Arméafdeling, som forfølges af Fjenden, flygter over paa neutralt Territorium, have vi nogle Regler i Haagerkonventionen, som vi kunne holde os efterretlige. I Artikel 57 hedder det: „Den neutrale Stat, der paa sit Territorium modtager Tropper, hørende til de krigsførende Hære, skal internere dem, saa vidt muligt langt fra Krigsskuepladsen. Den kan bevogte dem i Lejre eller endog holde dem indesluttede i Fæstninger eller paa dertil indrettede Steder. Den bestemmer, om Officererne kunne lades i Frihed mod paa Æresord at forpligte sig til ikke at forlade det neutrale Territorium uden Tilalelse“. Og i Artikel 58 hedder det: „I Mangel af specielle Konventioner desangaaende yder den neutrale Stat de in-